

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 30ής Σεπτεμβρίου 1998

Υπόθεση T-164/97

Silvio Busacca κ.λπ.
κατά
Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Οριστική έξοδος από την υπηρεσία με την ευκαιρία της
προσχωρήσεως νέων κρατών μελών στις Κοινότητες - Βλαπτική πράξη -
Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας - Νομιμότητα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ,
ΕΚΑΧ) 2688/95 - Ίση μεταχείριση - Παράβαση ουσιώδους τύπου -
Προηγούμενη διαβούλευση με τα κοινοτικά όργανα και την επιτροπή
κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 1699

Αντικείμενο: Προσφυγή με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως των αποφάσεων του
Ελεγκτικού Συνεδρίου της 16ης Σεπτεμβρίου 1996 περί
απορρίψεως των αιτήσεων των προσφευγόντων να περιληφθεί το
όνομά τους στον πίνακα των προσώπων που εκδήλωσαν το
ενδιαφέρον τους να υπαχθούν στο μέτρο οριστικής εξόδου από την
υπηρεσία με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της
Φινλανδίας και της Σουηδίας στις Κοινότητες.

Αποτέλεσμα: Ακύρωση.

Επιτομή της αποφάσεως

Στις 7 Ιουλίου 1995, η Επιτροπή, αφού έλαβε στις 21 Ιουνίου 1995, σύμφωνα με το άρθρο 10, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), τη θετική γνώμη της επιτροπής κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, υπέβαλε πρόταση κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) του Συμβουλίου για τη θέσπιση ειδικών μέτρων που αφορούν την οριστική έξοδο από την υπηρεσία υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας [COM(95) 327 τελικό, ΕΕ C 246, σ. 23] (αρχική πρόταση).

Αντικείμενο της αρχικής προτάσεως ήταν, σύμφωνα με το οικείο άρθρο 1, να εξουσιοδοτηθούν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο, η Επιτροπή, το Δικαστήριο, το Ελεγκτικό Συνέδριο και η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, προς το συμφέρον της υπηρεσίας και για να αντιμετωπιστούν οι ανάγκες που προέκυπταν από την προσχώρηση της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, να λάβουν, έως τις 30 Ιουνίου 2000, μέτρα για την οριστική έξοδο από την υπηρεσία υπαλλήλων τους ηλικίας τουλάχιστον 55 ετών, εξαιρουμένων των υπαλλήλων των βαθμών Α 1 και Α 2.

Σύμφωνα με το άρθρο 3 της αρχικής προτάσεως, οι υπάλληλοι που υπάγονται στα μέτρα αυτά περί οριστικής εξόδου από την υπηρεσία επιλέγονται από το θεσμικό όργανο, με βάση το συμφέρον της υπηρεσίας που συνδέεται με τη διεύρυνση, αφού το όργανο παράσχει στο προσωπικό τη δυνατότητα να εκδηλώσει το ενδιαφέρον του και μετά από διαβούλευση με την επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως. Το θεσμικό όργανο λαμβάνει υπόψη την ηλικία, την ικανότητα, την απόδοση, τη συμπεριφορά στην υπηρεσία, την οικογενειακή κατάσταση και την αρχαιότητα των υπαλλήλων, η οποία πρέπει να είναι τουλάχιστον δεκαετής. Εν πάση περιπτώσει, το μέτρο της οριστικής εξόδου από την υπηρεσία δεν μπορεί να εφαρμοστεί χωρίς τη συγκατάθεση του ενδιαφερομένου.

Σύμφωνα με το άρθρο 4 της αρχικής προτάσεως, ο υπάλληλος που υπάγεται στο μέτρο οριστικής εξόδου από την υπηρεσία δικαιούται μηνιαία αποζημίωση ίση προς το 70 % του βασικού μισθού του βαθμού και του κλιμακίου που κατέχει κατά τον χρόνο της αποχωρήσεώς του από την υπηρεσία. Το δικαίωμα επί της αποζημιώσεως παύει το αργότερο την τελευταία ημέρα του μήνα στη διάρκεια του οποίου ο πρώην υπάλληλος συμπληρώνει το 65ο έτος της ηλικίας του και σε κάθε περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος, πριν φθάσει στην ηλικία αυτή, συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως με το ανώτατο ποσό της συντάξεως αρχαιότητας. Στον πρώην υπάλληλο χορηγείται τότε αυτοδικαίως σύνταξη αρχαιότητας.

Η αρχική πρόταση προέβλεπε ότι το καθού όργανο μπορεί να αποφασίσει την οριστική έξοδο δώδεκα υπαλλήλων από την υπηρεσία.

Η αρχική πρόταση υποβλήθηκε για γνωμοδότηση, σύμφωνα με το άρθρο 24 της Συνθήκης περί ιδρύσεως ενιαίου Συμβουλίου και ενιαίας Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Συνθήκη Συγχωνεύσεως), στα ενδιαφερόμενα θεσμικά όργανα.

Το Κοινοβούλιο, το Δικαστήριο και το Ελεγκτικό Συνέδριο διατύπωσαν, αντιστοίχως στις 25 Σεπτεμβρίου, στις 12 και στις 26 Οκτωβρίου 1995, θετική γνώμη.

Στη διάρκεια της νομοθετικής διαδικασίας, η Επιτροπή δήλωσε ότι ήταν πρόθυμη, προς διευκόλυνση της λήψεως αποφάσεως από το Συμβούλιο, να διχοτομήσει την αρχική πρόταση και να δεχθεί να εξεταστούν κατά προτεραιότητα από το Συμβούλιο τα μέτρα οριστικής εξόδου από την υπηρεσία υπαλλήλων του Κοινοβουλίου [έγγραφο 11098/95 του Συμβουλίου, της 31ης Οκτωβρίου 1995, που περιλαμβάνεται στο παράρτημα 5, στοιχείο c, του δικογράφου της προσφυγής].

Κατόπιν αυτού, στις 17 Νοεμβρίου 1995, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2688/95, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων που αφορούν την οριστική έξοδο από την υπηρεσία υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας (ΕΕ L 280, σ. 1) (στο εξής: κανονισμός 2688/95), που εξουσιοδοτούσε μόνο το Κοινοβούλιο να εφαρμόσει το μέτρο της οριστικής εξόδου από την υπηρεσία σε ορισμένους υπαλλήλους του.

Οι πέντε προσφεύγοντες είναι υπάλληλοι του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Στο χρονικό διάστημα μεταξύ 22ας Αυγούστου και 2ας Σεπτεμβρίου 1996, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν χωριστά αιτήσεις δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, χρησιμοποιώντας ένα ενιαίο υπόδειγμα κειμένου, το οποίο είχε ως εξής:

«Έχω την τιμή να αναφέρω ότι, έχοντας συμπληρώσει το 55ο έτος πριν από τις 30 Ιουνίου 1996 και έχοντας τουλάχιστον δεκαετή υπηρεσία στις Κοινότητες, εκδηλώνω το ενδιαφέρον μου να υπαχθώ στο μέτρο οριστικής εξόδου από την υπηρεσία με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας στις Κοινότητες, που προβλέπεται από την πρόταση της Επιτροπής που δημοσιεύθηκε στην ΕΕ C 246 της 22ας Σεπτεμβρίου 1995, σ. 23, και το οποίο ήδη συγκεκριμενοποιήθηκε με τον κανονισμό 2688/95 όσον αφορά ένα μέρος των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Κατά συνέπεια, σας παρακαλώ να περιληφθεί το όνομά μου στον πίνακα των προσώπων που εκδήλωσαν σχετικά το ενδιαφέρον τους και μεταξύ των οποίων θα πρέπει να επιλέξει η ΑΔΑ για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1995 έως 30 Ιουνίου 1996.»

Ο Γενικός Γραμματέας του καθού, υπό την ιδιότητά του ως αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ), απηύθυνε, στις 16 Σεπτεμβρίου 1996, απομικρά σε κάθε προσφεύγοντα τυποποιημένη απάντηση η οποία είχε ως εξής:

«Έλαβα την ως άνω αίτησή σας και την εξέτασα με ιδιαίτερη προσοχή.

Ωστόσο, λυπούμαι διότι προς το παρόν δεν είμαι σε θέση να δώσω ευνοϊκή συνέχεια στην αίτησή σας.

Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τον κανονισμό 2688/95, τα μέτρα οριστικής εξόδου από την υπηρεσία κατόπιν της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας στις Κοινότητες ισχύουν μόνο για τους υπαλλήλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Εφόσον ο κανονισμός αυτός δεν επιτρέπει στους υπαλλήλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου να υπαχθούν στα μέτρα αυτά, δεν υφίσταται νομική βάση ώστε να ληφθεί υπόψη η αίτησή σας.»

Οι προσφεύγοντες υπέβαλαν χωριστά, κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ 21ης Οκτωβρίου και 13ης Δεκεμβρίου 1996, τυποποιημένες διοικητικές ενστάσεις δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ κατά των αποφάσεων αυτών. Προσήπαν στην ΑΔΑ ότι απέρριψε τις αιτήσεις τους στηριζόμενη στο γεγονός ότι το προσωπικό πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 2688/95 κάλυπτε μόνο τους υπαλλήλους του Κοινοβουλίου. Οι εν λόγω διοικητικές ενστάσεις απορρίφθηκαν στις 28 Φεβρουαρίου 1997 με τυποποιημένες απορριπτικές αποφάσεις του Γενικού Γραμματέα του καθού, με τις οποίες οι προσφεύγοντες πληροφορήθηκαν ότι οι διοικητικές τους ενστάσεις είχαν κριθεί είτε απαράδεκτες είτε αβάσιμες.

Επί του παραδεκτού

Απόφαση της ΑΔΑ απορρίπτουσα αίτηση εγγραφής στον πίνακα των υπαλλήλων που εκδήλωσαν ενδιαφέρον για οριστική έξοδο από την υπηρεσία, με την αιτιολογία ότι ο κανονισμός 2688/95, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων που αφορούν την οριστική έξοδο από την υπηρεσία υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας, δεν ισχύει για το συγκεκριμένο όργανο, θίγει απευθείας και άμεσα τη νομική κατάσταση των ενδιαφερομένων υπαλλήλων και, ως εκ τούτου, τους βλάπτει, στο

μέτρο που οι ενδιαφερόμενοι δεν μπορούν πλέον να υπαχθούν στα εν λόγω μέτρα, είτε διά της συμμετοχής τους σε άλλη διαδικασία είτε με κάθε άλλο μέσο, και στο μέτρο που το εμπλεκόμενο όργανο δεν έλαβε, μετά την απόφαση περί απορρίψεως των εν λόγω αιτήσεων, καμία τελική απόφαση την οποία να μπορούν να προσβάλουν οι υπάλληλοι αυτοί (σκέψη 36).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 21 Ιανουαρίου 1987, 204/85, Στρογγύλη κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1987, σ. 389, σκέψη 6· ΠΕΚ, 5 Δεκεμβρίου 1990, T-82/89, Marcato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-735, σκέψεις 49 και 52· ΠΕΚ, 29 Ιανουαρίου 1998, T-157/96, Affatato κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. II-97, σκέψη 21

Επιπλέον, αν η εγγραφή στον εν λόγω πίνακα δεν συνιστά παρά προπαρασκευαστική πράξη η οποία δεν προδικάζει οριστικώς τη ζητηθείσα υπαγωγή στο εν λόγω ευεργετικό μέτρο, η άρνηση της ΑΔΑ να λάβει υπόψη την εκ μέρους του υπαλλήλου εκδήλωση ενδιαφέροντος για οριστική έξοδο από την υπηρεσία, στηριζόμενη στην ανωτέρω αιτιολογία, στερεί κατά τρόπο βέβαιο και οριστικό στον υπάλληλο αυτόν, εφόσον το Συμβούλιο δεν υιοθετήσει την πρόταση της Επιτροπής προς έκδοση παρόμοιου κανονισμού έχοντας εφαρμογή στον εν λόγω υπάλληλο, το ευεργέτημα του μέτρου αυτού και, συνεπώς, του προξενεί βλάβη (σκέψη 37).

Συνεπώς, η προσφυγή είναι παραδεκτή (σκέψη 39).

Επί της ουσίας

Επί της παραβίασας της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Η γενική αρχή της ισότητας επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται συγκρίσιμες καταστάσεις κατά τρόπο διαφορετικό, εκτός αν η διαφοροποίηση δικαιολογείται αντικειμενικώς. Σε ζητήματα που υπάγονται στην άσκηση διακριτικής εξουσίας, η

αρχή αυτή παραβιάζεται οσάκις το όργανο επιχειρεί αυθαίρετη ή προδήλως μη ενδεδειγμένη διάκριση σε σχέση προς τον επιδιωκόμενο σκοπό (σκέψη 49).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 16 Οκτωβρίου 1980, 147/79, Hochstrass κατά Δικαστηρίου, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 191, σκέψη 7· ΠΕΚ, 9 Φεβρουαρίου 1994, T-109/92, Lacruz Bassols κατά Δικαστηρίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-105, σκέψη 87· ΠΕΚ, 18 Δεκεμβρίου 1997, T-142/95, Delvaux κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. II-1247, σκέψη 95

Περιορίζοντας μόνο στο Κοινοβούλιο το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 2688/95, ενώ και άλλα όργανα είχαν εκδηλώσει, όπως το όργανο που υπήχθη στον προμνησθέντα κανονισμό, την πρόθεσή τους να εφαρμόσουν μέτρα οριστικής εξόδου από την υπηρεσία και σημειώθηκε αντίστοιχη μεταβολή του δυναμικού τους, το Συμβούλιο προέβη σε αυθαίρετη ή, τουλάχιστον, προδήλως μη ενδεδειγμένη διάκριση μεταξύ των καταστάσεων των εν λόγω οργάνων (σκέψεις 58 και 59).

Συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων είναι βάσιμος (σκέψη 61).

Επί των παραβάσεων ουσιώδους τύπου

Πρέπει, καταρχάς, να εξεταστεί το βάσιμο της επιχειρηματολογίας σύμφωνα με την οποία έπρεπε να ζητηθεί και πάλι η γνώμη, πρώτον, του Κοινοβουλίου και, δεύτερον, της επιτροπής κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (σκέψη 79).

Υπενθυμίζεται, πρώτον, ότι το άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης Συγχωνεύσεως ορίζει ότι κάθε τροποποίηση του ΚΥΚ θεσπίζεται «προτάσει της Επιτροπής και κατόπιν διαβουλεύσεως με τα άλλα ενδιαφερόμενα όργανα» (σκέψη 80).

Η διαβούλευση με το Κοινοβούλιο κατ' εφαρμογήν του άρθρου 24 της Συνθήκης Συγχωνεύσεως, η οποία επιτρέπει στο όργανο αυτό ιδίως να μετέχει πράγματι στη νομοθετική διαδικασία της Κοινότητας, αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της ισορροπίας μεταξύ των θεσμικών οργάνων την οποία επιδιώκουν οι Συνθήκες. Η προσήκουσα διαβούλευση με το Κοινοβούλιο βάσει του κειμένου αυτού συνιστά, συνεπώς, ουσιώδη τύπο, η μη τήρηση του οποίου συνεπάγεται την ακυρότητα της αμφισβητούμενης πράξεως (σκέψη 81).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 4 Φεβρουαρίου 1982, 817/79, Buyi κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 245, σκέψη 16· ΔΕΚ, 4 Φεβρουαρίου 1982, 828/79, Adam κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 269, σκέψη 17· ΔΕΚ, 4 Φεβρουαρίου 1982, 1253/79, Battaglia κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 297, σκέψη 17

Νέα διαβούλευση με το Κοινοβούλιο επιβάλλεται οσάκις το τελικώς εγκριθέν κείμενο, εξεταζόμενο στο σύνολό του, αποκλίνει ουσιωδώς από εκείνο επί του οποίου το Κοινοβούλιο έχει ήδη γνωμοδοτήσει, πλην των περιπτώσεων εκείνων όπου οι τροποποιήσεις ανταποκρίνονται, κατ' ουσίαν, στις επιθυμίες που εξέφρασε το ίδιο το Κοινοβούλιο. Η τροποποίηση μιας προτάσεως δεν αφορά την ίδια την ουσία του κειμένου, εξεταζομένου στο σύνολό του, αν, αφενός, εντάσσεται στο πλαίσιο του σκοπού που επιδιώκει το κείμενο αυτό και, αφετέρου, δεν θίγει την ουσιώδη οικονομία του εν λόγω κειμένου (σκέψεις 82 και 84).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 11 Νοεμβρίου 1997, C-408/95, Eurotunnel κ.λπ., Συλλογή 1997, σ. I-6315, σκέψη 46· ΔΕΚ, 5 Οκτωβρίου 1994, C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-4973, σκέψεις 40 και 41

Η τροποποίηση που επηνέχθη στην αρχική πρόταση έχει ουσιώδη χαρακτήρα. Επιπλέον, η τροποποίηση αυτή δεν ανταποκρίνεται στην επιθυμία που εξέφρασε το Κοινοβούλιο. Το όργανο αυτό είχε εγκρίνει, με τη γνώμη του, την αρχική πρόταση. Επιθυμούσε, συνεπώς, να δοθεί η δυνατότητα σε όλα τα όργανα να κάνουν χρήση των μέτρων οριστικής εξόδου από την υπηρεσία. Τέλος, το Κοινοβούλιο απαίτησε ρητώς να ζητηθεί εκ νέου η γνώμη του σε περίπτωση ουσιώδους τροποποίησης (σκέψεις 87 έως 89).

Συνεπώς, απαιτείτο νέα διαβούλευση με το Κοινοβούλιο προτού το Συμβούλιο εκδώσει το κείμενο που προήλθε από την τροποποίηση της αρχικής προτάσεως (σκέψη 90).

Δεύτερον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 10, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη φράση, του ΚΥΚ, η Επιτροπή ζητεί τη γνώμη της επιτροπής κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως επί όλων των προτάσεων αναθεωρήσεως του ΚΥΚ (σκέψη 91).

Η διάταξη αυτή επιβάλλει στην Επιτροπή υποχρέωση διαβουλεύσεως η οποία αφορά, πέραν των τυπικών προτάσεων, και τις ουσιώδεις τροποποιήσεις που επιφέρει στις ήδη εξετασθείσες προτάσεις, εκτός εάν, στην τελευταία αυτή περίπτωση, οι τροποποιήσεις ανταποκρίνονται κατά τα ουσιώδη στις τροποποιήσεις που πρότεινε η επιτροπή κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (σκέψη 92).

Αφενός, η λύση αυτή δικαιολογείται από το γεγονός ότι η εν λόγω διάταξη προσδίδει ευρύ περιεχόμενο στην υποχρέωση που καθορίζει και, αφετέρου, η ερμηνεία αυτή υπαγορεύεται από τον ρόλο ο οποίος έχει ανατεθεί στην επιτροπή κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η οποία, ως όργανο ίσης εκπροσωπήσεως στο οποίο μετέχουν τόσοι εκπρόσωποι των διοικήσεων όσο και εκλεγμένοι με δημοκρατική διαδικασία εκπρόσωποι του προσωπικού όλων των οργάνων, καλείται να λαμβάνει υπόψη και να εκφράζει τα συμφέροντα της κοινοτικής δημοσίας διοικήσεως στο σύνολό της (σκέψεις 93 έως 95).

Για τη νέα διαβούλευση, επαρκή νομική βάση συνιστά το άρθρο 10 του ΚΥΚ, το οποίο δεν αντιφάσκει προς το άρθρο 24 της Συνθήκης Συγχωνεύσεως (σκέψη 96).

Στην υπό κρίση περίπτωση, η επιτροπή κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως εξέδωσε, στις 21 Ιουνίου 1995, θετική γνώμη επί της αρχικής προτάσεως. Όμως, η τροποποίηση που επέφερε η Επιτροπή στη διάρκεια της νομοθετικής διαδικασίας στην αρχική πρόταση ήταν ουσιώδης. Εξάλλου, η τροποποίηση αυτή δεν ανταποκρινόταν σε τυχόν τροποποίηση προταθείσα από την επιτροπή κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Συνεπώς, κατ' εφαρμογήν των ανωτέρω αρχών, έπρεπε να ζητηθεί εκ νέου η γνώμη της επιτροπής κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως επί της τροποποιηθείσας αρχικής προτάσεως (σκέψεις 99 και 100).

Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται στην παράβαση ουσιώδους τύπου είναι βάσιμος στο μέτρο που αφορά τη διαβούλευση με το Κοινοβούλιο και την επιτροπή κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (σκέψη 101).

Κατά συνέπεια, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις πρέπει να ακυρωθούν χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν ούτε οι λοιπές αιτιάσεις που αντλούνται από την έλλειψη διαβουλεύσεως με το Ελεγκτικό Συνέδριο και το Δικαστήριο, από την παράβαση του άρθρου 189 Α της Συνθήκης και από την έλλειψη αιτιολογίας, ούτε οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως που προβάλλονται προς στήριξη της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, ούτε η αίτηση προσκομίσεως εγγράφων που υποβλήθηκε βάσει του άρθρου 64, παράγραφος 2, στοιχεία γ' και δ' του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου (σκέψη 102).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο ακυρώνει τις αποφάσεις της 16ης Σεπτεμβρίου 1996 που απηύθυνε το Ελεγκτικό Συνέδριο στους Silvio Busacca, Carlo Degli Abbati, Pamela Rattigan, Gisela Tremont και Cécile Vandam, περί απορρίψεως των αιτήσεών τους να περιληφθεί το όνομά τους στον πίνακα των προσώπων που εκδήλωσαν το ενδιαφέρον τους να υπαχθούν στο μέτρο της οριστικής εξόδου από την υπηρεσία, που προβλέπεται από τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2688/95 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1995, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων που αφορούν την οριστική έξοδο από την υπηρεσία υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας.